

[Glistrup]

som løser problemerne omkring ægtefællebeskatning her i landet. Det er kun en lille brik, men det er ikke nogen brik, der på nogen måde skygger for andre forslag. Dette kan gennemføres uafhængigt af, hvordan det går med andre forslag, hvor lang tid det varer at behandle dem. Det skal selvfølgelig underkastes sin egen selvstændige vurdering, men der er ikke noget, der i dette forslag hindrer, at vi også kan afbøde andre urimeligheder inden for ægtefællebeskatningen.

Hr. Jeppe Kristensen og med ham adskillige andre ordførere angreb forslaget fra en helt anden synsvinkel. Han satte et spørgsmålstegn ved, om det nu var de helt rigtige formuleringer, man fra forslagsstillernes side har fundet frem til, og understregede, at dette er noget, der trænger til, at man i udvalget ser på de forskellige eksempler, som man kan fremdrage. I den måde at anskue sagen på er jeg så fuldstændig enig både med hr. Jeppe Kristensen, hr. Hagen Hagensen, hr. Bollmann, hr. Arne Bjerregaard og hr. Bernhard Baunsgaard, som faktisk alle sammen gentog de samme ting. Denne sag egner sig ganske særligt til, at man ser på de praktiske eksempler i udvalget og finder frem til, om vi skal formulere det på den ene eller den anden måde; det er et problem, som vitterlig eksisterer.

Dermed har jeg også taget afstand fra den bombastiske sådan nærmest ideologisk skillinjeagtige måde, de tre socialistordførere talte på – da venstresocialisterne ikke har udtalt sig, må jeg jo medtage hr. Camre i den forbindelse.

Der er ikke i denne sag noget, som kan give noget fornuftigt grundlag for at sige, at her begynder man pludselig at give en enorm begunstiggelse til de rige, og at det er en opfordring til skattecirkus, og hvad der ellers blev sagt. Men det er rigtigt, at det er et forslag, der efter den overvejelse, vi i fremskridtspartiet har haft af problemerne, fører frem til, at man i videre omfang, end det er almindeligt inden for dansk skatteret, vil overlade det til parternes egne dispositioner og dermed også til en vis form for skatte-tænkning.

Det er jo det, der ligger i det flittigt citerede sætningsled fra bemærkningerne om, at man skal passe ganske overmåde meget på, at man ikke bliver en sådan femørespolitiker, at man begynder at opstille alverdens indivik-

lede lovkrav for at hindre, at der måske kan komme skattemæssige resultater ud af det, som man ikke kan lide. Et provenutab på måske 2 mill. kr. kan stilles op mod at lave administrative foranstaltninger og genere en række borgere for måske 20 eller 50 mill. kr. Derfor skal man sådan nogenlunde kunne se de store linjer i det og ikke forfalde til den samme sport, som da molboerne skulle jage stormen ud af marken.

Derfor er der ikke dækning for den kritik af forslaget, der fremkom fra fru Margit Hansen, fra hr. Ole Olsen og fra hr. Camre. Selvfølgelig havde det været rart, hvis vi kunne have forsynet forslaget med en provenumæssig angivelse. Det er jo ganske givet, at det er noget, som i hvert tilfælde hvad bruttoprovenuet af skatterne angår, vil medføre et tab. Jeg tror roligt, vi kan sige, at der er ingen, der kan sige, at det er 17,3 mill. kr. eller 41,8 mill. kr., men på den anden side vil jeg gå ud fra – det får vi belyst nærmere i udvalget – at man tør fastslå, at det ligger inden for – et godt stykke inden for – et provenutab i størrelsesordenen en 50 mill. kr. årligt.

Deroverfor står så, at det betyder en enorm administrativ lettelse, fordi de sager, det her drejer sig om, administrativt er meget tunge, bl. a. fordi det er så vanskeligt at praktisere de nuværende regler på ægtefællesituationen. Som hr. Jeppe Kristensen var inde på det, tænkte man, da man indførte det i 1957, i og for sig kun i de baner, at der var én eneste, der havde erhverv i et ægteskab, og det var manden, og sådan var det i hvert tilfælde også dengang skattemæssigt. Problemet kom jo først op til overfladen for alvor, da vi i 1970 gik over til den vidtstrakte særbeskatning, og med den udvikling kønne imellem, der også har fundet sted i de 21 år, der nu snart er gået, siden vi første gang gennemførte investeringsfondsloven.

Når man så skal finde frem til, hvordan man skal løse problemet, så har det i hvert tilfælde efter det arbejde, vi har gjort med sagen i fremskridtspartiet, været således, at vi glimrende har kunnet finde frem til, at der kan rejses indvendinger mod både den ene og den anden måde at løse de problemer på, der her rejser sig. Derfor var den detailkritik, som også indeholdtes i ministerens kommentarer, i og for sig ikke noget, der kom overraskende for os. Det, jeg unægtelig lyttede mest